ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (siedma komora)

z 30. septembra 2009 *

Vo veci T-341/07,

Jose Maria Sison, bydliskom v Utrechte (Holandsko), v zastúpení: J. Fermon, A. Comte, H. Schultz, D. Gürses a W. Kaleck, advokáti,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Bishop a E. Finnegan, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: angličtina.

ktorú v konaní podporujú:

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: S. Behzadi Spencer a I. Rao, splnomocnené zástupkyne,

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: C. Wissels, M. de Mol, M. Noort a Y. de Vries, splnomocnení zástupcovia,

a

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: P. Aalto a S. Boelaert, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

ktorej pôvodným predmetom je na jednej strane návrh na zrušenie rozhodnutia Rady 2007/445/ES z 28. júna 2007, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušujú rozhodnutia 2006/379/ES a 2006/1008/ES (Ú. v. EÚ L 169, s. 58), a návrh na náhradu škody na strane druhej,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (siedma komora),

v zložení: predseda komory N. J. Forwood (spravodajca), sudcovia D. Šváby a E. Moavero Milanesi,

tajomník: C. Kantza, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 30. apríla 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Pokiaľ ide o vysvetlenie počiatočných okolností predchádzajúcich tomuto sporu, odkazuje sa na rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, Sison/Rada (T-47/03, ďalej len „rozsudok Sison“), konkrétne na body 46 až 70, v ktorých sú uvedené správne a súdne konania voči žalobcovi Jose Maria Sison v Holandsku, ktoré viedli k vydaniu rozsudkov Raad van State (Štátna rada, Holandsko) zo 17. decembra 1992 (ďalej len „rozsudok Raad van State z roku 1992“), a z 21. februára 1995 (ďalej len rozsudok Raad van State z roku 1995), ako aj na rozhodnutie arrondissementsrechtbank te ‘s-Gravenhage (Odvolací súd v Haagu, ďalej len „rechtbank“), Sector Bestuursrecht, Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken (správny senát, komora pre jednotné uplatňovanie práva, veci týkajúce sa cudzincov) z 11. septembra 1997 (ďalej len „rozhodnutie rechtbank“).

2 Rozsudkom Sison Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie Rady 2006/379/ES z 29. mája 2006, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2005/930/ES (Ú. v. EÚ L 144, s. 21) v rozsahu, v akom sa týkalo žalobcu z dôvodu, že toto rozhodnutie nebolo odôvodnené, bolo prijaté v rámci konania, v priebehu ktorého nebolo dodržané právo žalobcu na obhajobu, a samotný Súd prvého stupňa nebol spôsobilý vykonať súdne preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia (pozri rozsudok Sison, bod 226).

3 Po pojednávaní v pôvodnej veci, ktorá viedla k vydaniu uvedeného rozsudku Sison konajúceho sa 30. mája 2006, ale pred samotným vyhlásením rozsudku, Rada prijala rozhodnutie 2007/445/ES z 28. júna 2007, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a ktorým sa zrušujú rozhodnutia 2006/379/ES a 2006/1008/ES (Ú. v. EÚ L 169, s. 58). Týmto rozhodnutím Rada ponechala meno žalobcu na zozname uvedenom v prílohe nariadenia Rady (ES) č. 2580/2001 z 27. decembra 2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 344, s. 70; Min. vyd. 18/001, s. 207, ďalej len „sporný zoznam“).

4 Pred prijatím tohto rozhodnutia Rada oznámila žalobcovi listom z 23. apríla 2007, že podľa jej názoru dôvody na jeho zahrnutie do sporného zoznamu sú stále platné, a preto má v úmysle ponechať ho na tomto zozname. K tomuto listu bolo pripojené odôvodnenie, na ktorom Rada zakladala svoje rozhodnutie. Žalobcovi bolo tiež oznámené, že v lehote jedného mesiaca môže Rade predložiť pripomienky k jej úmyslu ponechať ho na tomto zozname a k dôvodom, na ktoré sa Rada v tejto súvislosti odvolala, ako aj všetky podporné dôkazy.

5 V odôvodnení pripojenom k uvedenému listu Rada uviedla:

„SISON, Jose Maria (alias Armando Liwanag, alias Joma, predseda komunistickej strany Filipín, vrátane NPA), narodený 8. 2. 1939 v Cabugaou, Filipíny.

Jose Maria Sison je zakladateľom a vedúcim predstaviteľom Komunistickej strany Filipín (ďalej len ‚KSF'), vrátane New People's Army (NPA) (Filipíny), ktorá je uvedená na zozname skupín zapojených do teroristických činov v zmysle článku 1 ods. 2 spoločnej pozície 2001/931/SZBP. Jose Maria Sison viackrát obhajoval použitie násilia na dosiahnutie politických cieľov a bol poverený vedením NPA — skupiny zodpovednej za niekoľko teroristických útokov na Filipínach. Na tieto činy sa vzťahuje článok 1 ods. 3 pododsek iii), … písm i) a j) spoločnej pozície 2001/931/SZBP (ďalej len ‚spoločná pozícia'), pričom tieto činy boli spáchané úmyselne v zmysle článku 1 ods. 3 pododseku iii) spoločnej pozície.

Dňa 11. septembra 1997 rechtbank potvrdil… [rozsudok Raad van State z roku 1995]. Správny senát Raad van State dospel k záveru, že štatút žiadateľa o azyl v Holandsku mu bol zamietnutý správne, pretože bol predložený dôkaz o tom, že riadil (alebo sa pokúšal riadiť) ozbrojené krídlo KSF — NPA —, ktoré je zodpovedné za niekoľko teroristických útokov na Filipínach, a pretože bolo takisto preukázané, že udržiaval kontakty s teroristickými organizáciami na celom svete.

Ministerstvo zahraničných vecí a ministerstvo financií [Holandska] rozhodlo v ministerskom dekréte (‚regeling') č. DJZ/BR/749-02 z 13. augusta 2002 (Sanctieregeling terrorisme 2002, III) zverejnenom v holandskom úradnom vestníku *Staatscourant* 13. augusta 2002 zmraziť všetky finančné prostriedky Joseho Mariu Sisona a KSF, vrátane New People's Army (NPA).

Vláda Spojených štátov amerických označila Joseho Mariu Sisona za ‚Specially Designated Global Terrorist' (osobitne označený ako celosvetový terorista) v súlade s US Executive Order 13224. Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie podľa práva Spojených štátov amerických.

Vo vzťahu k Josemu Mariovi Sisonovi prijali príslušné orgány rozhodnutia v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície.

Rada nadobudla presvedčenie, že dôvody zaradenia Joseho Mariu Sisona na zoznam osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahujú opatrenia stanovené v článku 2 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2580/2001, naďalej platia.“

6 Listom z 22. mája 2007 žalobca predložil Rade svoje pripomienky. Zdôraznil najmä to, že ani rozsudok Raad van State z roku 1995, ani rozhodnutie rechtbank nespĺňajú požiadavky stanovené v právnych predpisoch Spoločenstva, na základe ktorých môže byť vydané rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov. Takisto požiadal Radu, aby mu jednak poskytla príležitosť byť vypočutý pred prijatím nového rozhodnutia o zmrazení fondov a jednak aby všetkým členským štátom zaslala kópiu jej písomných pripomienok a všetkých procesných dokumentov vo veci T-47/03.

7 Rozhodnutie 2007/445 bolo žalobcovi oznámené v liste Rady z 29. júna 2007. Odôvodnenie pripojené k uvedenému listu je v podstate zhodné s tým, ktoré je pripojené k listu z 23. apríla 2007.

8 Rozhodnutím 2007/868/ES z 20. decembra 2007, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2007/445/ES (Ú. v. EÚ L 340, s. 100), Rada prijala nový aktualizovaný zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktorých sa vzťahuje predmetné nariadenie. Meno žalobcu a názov New People's Army (NPA) sú na tomto zozname uvedené a to v rovnakom znení ako v prílohe rozhodnutia 2007/445.

9 Rozhodnutie 2007/868 bolo žalobcovi oznámené v liste Rady z 3. januára 2008. Odôvodnenie pripojené k uvedenému listu je v podstate zhodné s tým, ktoré je pripojené k listom z 23. apríla 2007 a 29. júna 2007.

10 Rozhodnutím 2008/343/ES z 29. apríla 2008, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2007/868/ES (Ú. v. EÚ L 116, s. 25), Rada ponechala žalobcu na spornom zozname, pričom však v prílohe rozhodnutia 2007/868 zmenila údaje, ktoré sa týkajú tak žalobcu, ako aj Komunistickej strany Filipín (KSF).

11 V článku 1 rozhodnutia 2008/343 sa uvádza:

„V prílohe k rozhodnutiu Rady 2007/868/ES sa údaje o Josem Mariovi SISONOVI (alias Armando Liwanag, alias Joma) nahrádzajú takto:

‚SISON, Jose Maria (alias Armando Liwanag, alias Joma), dátum narodenia: 8. 2. 1939, miesto narodenia: Cabugao (Filipíny) — osoba zohrávajúca poprednú úlohu v «Komunistickej strane Filipín» vrátane «NPA».‘“

12 V článku 2 rozhodnutia 2008/343 sa uvádza:

„V prílohe k rozhodnutiu Rady 2007/868/ES sa údaje o Komunistickej strane Filipín nahrádzajú takto:

‚«Komunistická strana Filipín» vrátane «Novej ľudovej armády» — «NPA» Filipíny, spojená s Josem Mariom SISONOM (alias Armando Liwanag, alias Joma, ktorý zohráva poprednú úlohu v «Komunistickej strane Filipín» vrátane «NPA»).‘“

13 Pred prijatím tohto rozhodnutia Rada listom z 25. februára 2008 oznámila žalobcovi, že podľa jej názoru dôvody uvedené na zahrnutie do sporného zoznamu stále platia a že v dôsledku toho zamýšľa ponechať ho na tomto zozname. Na jednej strane sa Rada v odôvodnení oznámenom žalobcovi odvoláva na list z 3. januára 2008. Na druhej strane Rada uviedla, že jej boli poskytnuté nové údaje o rozhodnutiach príslušných orgánov v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931/SZBP z 27. decembra 2001 o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom (Ú. v. ES L 344, s. 93; Min. vyd. 18/001, s. 217), pričom tieto údaje ju viedli k zmene uvedeného odôvodnenia. K tomuto listu bolo pripojené aktualizované odôvodnenie, o ktoré sa Rada oprela. Žalobcovi bolo tiež oznámené, že v lehote jedného mesiaca môže Rade predložiť pripomienky k jej úmyslu ponechať ho na zozname a k dôvodom, na ktoré sa Rada v tejto súvislosti odvolala, ako aj všetky podporné dôkazy.

14 Odôvodnenie pripojené k listu z 25. februára 2008 je v podstate zhodné s odôvodnením, ktoré už bolo predtým oznámené žalobcovi. Okrem toho Rada dodala:

„[Rechtbank] vo svojom rozsudku z 13. septembra 2007 (LJN:BB3484) dospel k záveru, že mnohé indície naznačujú, že Jose Maria Sison bol zapojený do činnosti ústredného výboru (ÚV) KSF a jej ozbrojenej zložky NPA. [Rechtbank] taktiež dospel k záveru, že tieto indície naznačujú, že Jose Maria Sison stále zohráva významnú úlohu v nelegálnych činnostiach ÚV KSF a NPA.

Odvolací súd v Haagu dospel vo svojom rozsudku z 3. októbra 2007 (LJN:BB4662) vydanom v odvolacom konaní k záveru, že spisový materiál obsahuje mnohé indície, podľa ktorých Jose Maria Sison naďalej zohrával poprednú úlohu v KSF ako jej vedúci predstaviteľ alebo iným spôsobom, a to počas svojich mnohých rokov strávených v exile.“

15 Listom z 24. marca 2008 žalobca predložil Rade svoje pripomienky. Okrem toho, že zopakoval svoje argumenty, na ktoré sa už voči Rade odvolával, uviedol najmä, že ani

rozsudok rechtbank, ani rozsudok Odvolacieho súdu v Haagu nespĺňajú požiadavky stanovené v právnych predpisoch Spoločenstva, na základe ktorých môže byť vydané rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov.

16 Rozhodnutie 2008/343 bolo žalobcovi oznámené v liste Rady z 29. apríla 2008. Odôvodnenie pripojené k uvedenému listu je v podstate zhodné s tým, ktoré je pripojené k listu z 25. februára 2008.

17 Rozhodnutím 2008/583/ES z 15. júla 2008, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2007/868 (Ú. v. EÚ L 188, s. 21), Rada prijala nový aktualizovaný zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktorých sa vzťahuje predmetné nariadenie. Meno žalobcu a názov NPA sú uvedené na tomto zozname a to v rovnakom znení ako v prílohe rozhodnutia 2007/868, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2008/343.

18 Rozhodnutie 2008/583 bolo žalobcovi oznámené v liste Rady z 15. júla 2008. Odôvodnenie pripojené k uvedenému listu je v podstate zhodné s tým, ktoré je pripojené k listom Rady z 25. februára 2008 a 29. apríla 2008.

19 Rozhodnutím 2009/62/ES z 26. januára 2009, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2008/583 (Ú. v. EÚ L 23, s. 25), Rada prijala nový aktualizovaný zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktorých sa vzťahuje predmetné nariadenie. Tento zoznam obsahuje meno žalobcu a názov NPA a to v rovnakom znení ako v prílohe rozhodnutia 2007/868, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2008/343.

20 Rozhodnutie 2009/62 bolo žalobcovi oznámené v liste Rady z 27. januára 2009. Odôvodnenie pripojené k uvedenému listu je v podstate zhodné s tým, ktoré je pripojené k listom Rady z 25. februára 2008, 29. apríla 2008 a 15. júla 2008.

21 Nariadením (ES) č. 501/2009 z 15. júna 2009, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2009/62/ES (Ú. v. EÚ L 151, s. 14), Rada prijala nový aktualizovaný zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktorých sa vzťahuje nariadenie č. 2580/2001. Meno žalobcu a názov NPA sú uvedené na tomto zozname a to v rovnakom znení ako v prílohe rozhodnutia 2009/62.

22 Nariadenie č. 501/2009 bolo oznámené žalobcovi v liste Rady zo 16. júna 2009. Odôvodnenie pripojené k uvedenému listu je v podstate zhodné s tým, ktoré je pripojené k listu z 27. januára 2009.

Konanie a návrhy účastníkov konania

23 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 10. septembra 2007 podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie. Pôvodným predmetom tejto žaloby je na jednej strane návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia 2007/445 na základe článku 230 ES a návrh na náhradu škody na základe článkov 235 ES a 288 ES na strane druhej.

24 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa žalobca v ten istý deň podal žiadosť smerujúcu k tomu, aby sa rozhodlo v skrátenom súdnom konaní v súlade s článkom 76a Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Rada predložila svoje pripomienky k tejto žiadosti 28. septembra 2007.

25 Pred rozhodnutím o tejto žiadosti Súd prvého stupňa (siedma komora) 11. októbra 2007 rozhodol o predvolaní účastníkov konania na neformálne stretnutie za prítomnosti sudcu spravodajcu v súlade s článkom 64 svojho rokovacieho poriadku. Toto stretnutie sa uskutočnilo 8. novembra 2007.

26 Dňa 13. novembra 2007 Súd prvého stupňa (siedma komora) rozhodol, že pokiaľ ide o žalobu o neplatnosť na základe článku 230 ES, bude konať v skrátenom súdnom konaní pod podmienkou, že žalobca v lehote siedmich dní predloží skrátenú verziu svojej žaloby, ako aj zoznam príloh, ktoré sa ako jediné musia vziať do úvahy v súlade s ním spísaným návrhom na neformálne stretnutie a podľa praktických pokynov pre účastníkov konania (Ú. v. EÚ L 232, 2007, s. 7). Žalobca tejto podmienke vyhovel.

27 Na návrh účastníkov konania predseda siedmej komory Súdu prvého stupňa uznesením z 13. novembra 2007 nariadil prerušenie konania, pokiaľ ide o žalobu o náhradu škody na základe článkov 235 ES a 288 ES, až do vydania rozsudku vo veci žaloby o neplatnosť na základe článku 230 ES.

28 V skrátenej verzii svojej žaloby podanej v kancelárii Súdu prvého stupňa 19. novembra 2007 žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil rozhodnutie 2007/445, konkrétne body 1.33 a 2.7 jeho prílohy v rozsahu, v akom sa ho tieto ustanovenia týkajú,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

29 Vo svojom vyjadrení k žalobe doručenej do kancelárie Súdu prvého stupňa 5. decembra 2007 Rada navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

30 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 24. januára 2008 žalobca požiadal o prispôsobenie svojich návrhov, dôvodov a argumentov tak, aby sa týkali rozhodnutia 2007/868. V tomto podaní navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil toto prispôsobenie za prípustné a aby považoval žalobu o neplatnosť za smerujúcu proti rozhodnutiu 2007/868,

— čiastočne zrušil rozhodnutie 2007/868, konkrétne body 1.33 a 2.7 jeho prílohy v rozsahu, v akom sa ho tieto ustanovenia týkajú,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

31 Vo svojich pripomienkach, ktoré boli doručené do kancelárie Súdu prvého stupňa 15. februára 2008, Rada vyjadrila svoj súhlas s predmetnou žiadosťou o prispôsobenie.

32 Uzneseniami z 12. februára a 22. apríla 2008 predseda siedmej komory Súdu prvého stupňa po vypočutí účastníkov konania povolil vstup Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska, Holandského kráľovstva a Komisie Európskych spoločenstiev do konania ako vedľajších účastníkov na podporu návrhov Rady.

33 Listom zo 7. mája 2008 Rada doručila do kancelárie Súdu prvého stupňa kópie rozhodnutia 2008/343, listu, ktorým toto rozhodnutie oznámila žalobcovi, a nového odôvodnenia pripojeného k tomuto listu. Tieto dokumenty boli vložené do spisu.

34 Žalobca predložil svoje pripomienky samostatným podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 11. júna 2008.

35 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 8. júla 2008 žalobca požiadal o prispôsobenie svojich návrhov, dôvodov a argumentov tak, aby sa týkali rozhodnutia 2008/343. V tomto podaní navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil toto prispôsobenie za prípustné a aby považoval žalobu o neplatnosť za smerujúcu proti rozhodnutiu 2008/343,

— čiastočne zrušil rozhodnutie 2008/343, konkrétne článok 1 tohto rozhodnutia, ako aj jeho článok 2 v rozsahu, v akom uvádza jeho meno,

— čiastočne zrušil rozhodnutie 2007/868, konkrétne body 1.33 a 2.7 jeho prílohy v rozsahu, v akom sa ho tieto ustanovenia týkajú,

— čiastočne zrušil rozhodnutie 2007/445 v súlade s jeho počiatočnými návrhmi,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

36 Vo svojich pripomienkach, ktoré boli doručené do kancelárie Súdu prvého stupňa 29. júla 2008, Rada vyjadrila svoj súhlas s touto žiadosťou o úpravu a odpovedala na argumentáciu uvedenú v predmetnom podaní.

37 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 15. septembra 2008 žalobca požiadal o prispôsobenie svojich návrhov, dôvodov a argumentov tak, aby sa týkali rozhodnutia 2008/583. V tomto podaní navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil toto prispôsobenie za prípustné a aby považoval žalobu o neplatnosť za smerujúcu proti rozhodnutiu 2008/583,

— čiastočne zrušil rozhodnutie 2008/583, konkrétne body 1.26 a 2.7 jeho prílohy v rozsahu, v akom sa ho tieto ustanovenia týkajú,

— čiastočne zrušil rozhodnutia 2007/445, 2007/868 a 2008/343 v súlade s jeho počiatočnými návrhmi,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

38 Vo svojich pripomienkach, ktoré boli doručené do kancelárie Súdu prvého stupňa 10. októbra 2008, Rada vyjadrila svoj súhlas s touto žiadosťou o prispôsobenie.

39 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 26. februára 2009 žalobca požiadal o úpravu svojich návrhov, dôvodov a argumentov tak, aby sa týkali rozhodnutia 2009/62. V tomto podaní navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil toto prispôsobenie za prípustné a aby považoval žalobu o neplatnosť za smerujúcu proti rozhodnutiu 2009/62,

— čiastočne zrušil rozhodnutie 2009/62, konkrétne body 1.26 a 2.7 jeho prílohy v rozsahu, v akom sa ho tieto ustanovenia týkajú,

— čiastočne zrušil rozhodnutia 2007/445, 2007/868, 2008/343 a 2008/583 v súlade s jeho počiatočnými návrhmi,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

40 Vo svojich pripomienkach, ktoré boli doručené do kancelárie Súdu prvého stupňa 18. marca 2009, Rada vyjadrila svoj súhlas s touto žiadosťou o prispôsobenie.

41 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (siedma komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

42 Okrem Spojeného kráľovstva, ktoré sa ospravedlnilo, boli prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, vypočuté na pojednávaní 30. apríla 2009.

43 Na pojednávaní Súd prvého stupňa vyzval žalobcu, aby v lehote siedmich dní predložil dokument, ktorý už bol vložený do spisu vo veci T-47/03 a na ktorý sa znovu odvolával jeho právny zástupca v priebehu svojho prednesu v prejednávanej veci, t. j. vyhlásenie z 8. októbra 2002 vtedajšieho ministra zahraničných vecí J. De Hoop Scheffera, ktorým odpovedal na parlamentnú otázku týkajúcu sa činnosti KSF, NPA a žalobcu v Holandsku.

44 Keďže žalobca tejto žiadosti vyhovel, Súd prvého stupňa vyzval ostatných účastníkov konania, aby k tomuto dokumentu predložili svoje písomné pripomienky v lehote siedmich dní, po ktorej uplynutí bola ústna časť konania ukončená.

45 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 28. júna 2009 žalobca požiadal o opätovné otvorenie ústnej časti konania s cieľom prijať opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, ktoré by mu umožnilo prispôsobiť svoje návrhy, dôvody a argumenty vo svetle prijatia nariadenia č. 501/2009. V tomto podaní navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil toto prispôsobenie za prípustné a aby považoval žalobu o neplatnosť za smerujúcu proti nariadeniu č. 501/2009,

— čiastočne zrušil nariadenie č. 501/2009, konkrétne body 1.24 a 2.7 jeho prílohy v rozsahu, v akom sa ho tieto ustanovenia týkajú,

— čiastočne zrušil rozhodnutia 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 a 2009/62 v súlade s jeho počiatočnými návrhmi,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

46 Uznesením z 8. júla 2009 Súd prvého stupňa (siedma komora) rozhodol o nariadení opätovného otvorenia ústnej časti konania v súlade s článkom 62 rokovacieho poriadku. Listom kancelárie Súdu prvého stupňa z 10. júla 2009 boli ostatní účastníci konania vyzvaní, aby sa vyjadrili k žiadosti o prijatie opatrenia na zabezpečenie priebehu konania obsiahnutej v dokumente uvedenom v bode 45. Po vypočutí účastníkov konania Súd prvého stupňa rozhodol, že o tejto žiadosti bude rozhodnuté neskôr a ústna časť konania bola ukončená rozhodnutím zo 7. augusta 2009.

O procesných následkoch zrušenia pôvodne napadnutého aktu a jeho nahradenia inými aktmi v priebehu konania

47 Ako to vyplýva z predchádzajúceho opisu, rozhodnutie 2007/445 bolo po podaní žaloby zrušené a nahradené najprv rozhodnutím 2007/868, neskôr rozhodnutím 2008/343, potom rozhodnutím 2008/583, následne rozhodnutím 2009/62 a nakoniec nariadením č. 501/2009. Žalobca postupne žiadal, aby mohol prispôsobiť svoje pôvodné návrhy tak, aby sa jeho žaloba týkala zrušenia uvedených štyroch rozhodnutí a predmetného nariadenia v rozsahu, v akom sa ho tieto akty týkajú. Okrem toho zachoval svoj návrh na zrušenie predchádzajúcich aktov, ktoré boli zrušené, pričom v tejto súvislosti, odkazujúc na rozsudok Súdu prvého stupňa z 3. apríla 2008, PKK/Rada (T-229/02,

bod 49 a tam citovaná judikatúra), uviedol, že má aj naďalej záujem na zrušení všetkých aktov, v ktorých bol zaradený alebo ponechaný na spornom zozname, a to aj napriek ich zrušeniu.

48 V súlade s ustálenou judikatúrou v oblasti žalôb smerujúcich proti postupným opatreniam na zmrazenie finančných prostriedkov prijatých na základe nariadenia č. 2580/2001 (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. októbra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, Zb. s. II-3019, ďalej len „rozsudok PMOI I", body 45 až 48 a tam citovanú judikatúru) je namieste týmto žiadostiam vyhovieť.

49 V predmetnej veci treba teda dospieť k záveru, že žaloba sa k dátumu ukončenia po opätovnom otvorení ústnej časti konania týka zrušenia rozhodnutí 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 a 2009/62, ako aj nariadenia č. 501/2009 v rozsahu, v akom sa tieto akty týkajú žalobcu, a chce umožniť účastníkom konania upraviť svoje návrhy, dôvody a tvrdenia vo svetle týchto nových skutočností, čo pre nich znamená právo na predloženie dodatočných návrhov, dôvodov a tvrdení (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada, T-228/02, Zb. s. II 4665, ďalej len „rozsudok OMPI", bod 30).

50 Keďže odôvodnenie, ktoré Rada uviedla na zdôvodnenie rozhodnutí 2008/343, 2008/583 a 2009/62, ako aj nariadenia č. 501/2009, bolo v porovnaní s odôvodnením uvedeným na zdôvodnenie rozhodnutí 2007/445 a 2007/868 doplnené a keďže žalobca následne upravil argumentáciu uvedenú na podporu svojich návrhov na zrušenie týchto rozhodnutí, budú tieto návrhy predmetom osobitného preskúmania v ďalšej časti predmetného rozsudku.

O návrhoch na zrušenie rozhodnutí 2007/445 a 2007/868

51 V rámci skráteného súdneho konania sa žalobca v podstate odvoláva na štyri žalobné dôvody na podporu svojich návrhov na zrušenie rozhodnutia 2007/445. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia a na zjavne nesprávnom posúdení. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení zásady proporcionality. Štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení všeobecných zásad práva Spoločenstva a základných práv.

52 Žalobca sa okrem toho nazdáva, že tieto žalobné dôvody a tvrdenia, na ktorých sa zakladajú, odôvodňujú *mutatis mutandis* aj zrušenie rozhodnutia 2007/868.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia a zjavne nesprávnom posúdení

Tvrdenia účastníkov konania

53 Žalobca tvrdí, že odôvodnenia pripojené k listom Rady z 23. apríla a 29. júna 2007 nespĺňajú povinnosť odôvodnenia tak, ako to je stanovené v článku 253 ES a upresnené judikatúrou.

54 Po prvé Rada neodpovedala na podrobné pripomienky, ktoré jej 22. mája 2007 žalobca oznámil, ba dokonca sa o nich ani nezmienila, čo preukazuje, že tieto pripomienky neboli zohľadnené.

55 Po druhé odôvodnenie pripojené k oznámeniu bolo zjavne nesprávne, pretože nemôže byť považované, že je v súlade s právom. Toto odôvodnenie je založené na sérii faktických tvrdení, ktoré neboli dokázané a sú nepresné (pozri v tejto súvislosti bod 73 nižšie). Ďalej Rada podala nesprávny výklad rozsudku Raad van State z roku 1995 a rozhodnutia rechtbank (pozri v tejto súvislosti body 75 až 78 nižšie). Nakoniec žiadne zo štyroch rozhodnutí vnútroštátnych orgánov, na ktoré sa Rada odvoláva na účely odôvodnenia prijatia rozhodnutia 2007/445, nespĺňajú kritériá stanovené v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 (pozri v tejto súvislosti body 74, 79 a 80 nižšie).

56 Po tretie odôvodnenie pripojené k oznámeniu nebolo „špecifické a konkrétne“ v zmysle rozsudku Sison (body 198 a 217). Rada uviedla len všeobecné úvahy. Ďalej Rada nevysvetlila, prečo je zmrazenie finančných prostriedkov aj naďalej odôvodnené desať rokov po rozhodnutí rechtbank a dvanásť rokov po rozsudku Raad van State z roku 1995, ktoré sa týkali ešte starších skutkových okolností. Po tretie Rada nevysvetlila, v akom zmysle by mohlo zmrazenie finančných prostriedkov žalobcu prispieť konkrétnym spôsobom k boju proti terorizmu. Nepredložila nijaký dôkaz, ktorý by dôveryhodným spôsobom preukázal, že žalobca by v budúcnosti mohol tieto prostriedky použiť na spáchanie teroristických činov alebo na napomáhanie k ich uskutočneniu.

57 Rada, ktorá zároveň odkazuje na svoje argumenty v odpovedi na druhý žalobný dôvod (body 82 až 85 nižšie) sa domnieva, že dodržala povinnosť odôvodnenia rozhodnutí o zmrazení finančných prostriedkov tak, ako to je upresnené v rozsudku Sison, keďže žalobcovi poskytla presné informácie preukazujúce skutočnosť, že príslušné vnútroštátne orgány voči nemu prijali náležité opatrenia v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Odôvodnenie pripojené k oznámeniu takisto upresňuje, že Rada je presvedčená, že dôvody vedúce k zahrnutiu žalobcu na sporný zoznam sú stále platné.

58 Rada v tejto súvislosti tvrdí, že otázka, či majú byť obmedzujúce opatrenia namierené proti teroristovi alebo teroristickej organizácii ponechané v platnosti, je politickou záležitosťou, o ktorej môže rozhodnúť iba zákonodarca. Musí pritom zohľadniť všetky relevantné skutočnosti a najmä účasť dotyčnej osoby na teroristických činoch

v minulosti alebo jej úmysly do budúcnosti. Musí takisto zohľadniť povahu rozhodnutí prijatých príslušnými vnútroštátnymi orgánmi. Všetky tieto prvky súvisia s bezpečnosťou jednotlivcov, ako aj s ochranou verejného poriadku, čo sú oblasti, v ktorých má Rada širokú mieru voľnej úvahy.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

59 Predmet záruky vzťahujúcej sa na povinnosť odôvodnenia v kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, ako aj obmedzenia tejto záruky, ktoré môžu byť v tomto kontexte legitímne uložené dotknutým osobám, boli definované Súdom prvého stupňa v rozsudkoch OMPI (body 138 až 151) a Sison (body 185 až 198).

60 Z bodov 143 až 146 a 151 rozsudku OMPI osobitne vyplýva, že tak odôvodnenie pôvodného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, ako aj odôvodnenie následných rozhodnutí sa musia týkať nielen zákonných podmienok uplatnenia nariadenia č. 2580/2001, osobitne existencie vnútroštátneho rozhodnutia prijatého príslušným orgánom, ale aj špecifických a konkrétnych dôvodov, pre ktoré sa Rada pri výkone svojej diskrečnej právomoci domnieva, že dotknutá osoba musí podliehať opatreniu zmrazenia finančných prostriedkov (pozri tiež rozsudok PMOI I, bod 81).

61 Okrem toho tak z bodu 145 toho istého rozsudku, ako aj z článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931, na ktorú odkazuje aj článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, vyplýva, že ak následným rozhodnutiam o zmrazení finančných prostriedkov musí predchádzať „revízia“ situácie dotknutej osoby, je to na účely ubezpečenia sa, že jeho ponechanie na spornom zozname „zostáva odôvodnené“, a to prípadne na základe nových informácií alebo dôkazov (pozri tiež rozsudok PMOI I, bod 82).

62 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa upresnil, že pokiaľ je odôvodnenie následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov v podstate rovnaké ako odôvodnenie, ktoré už bolo použité pri predchádzajúcom rozhodnutí, môže na tento účel postačovať jednoduché vyhlásenie, najmä ak zainteresovaným subjektom je skupina alebo subjekt (pozri tiež rozsudok PMOI I, bod 82 a tam citovanú judikatúru).

63 V predmetnej veci Súd prvého stupňa konštatoval, že Rada konala v súlade so zásadami stanovenými v rozsudkoch OMPI, Sison a PMOI I v kontexte prijatia napadnutých rozhodnutí.

64 V odôvodneniach pripojených k listom z 23. apríla, 29. júna 2007 a 21. januára 2008 zaslaných žalobcovi sa Rada odvoláva na existujúce kontakty medzi žalobcom, KSF a NPA, pričom odkazuje na sériu činov, ktorých sa údajne dopustil žalobca alebo NPA, na ktoré sa podľa Rady vzťahujú ustanovenia článku 1 ods. 3 pododseku iii) písm. i) a j) spoločnej pozície 2001/931 a ktoré boli spáchané s cieľmi uvedenými v článku 1 ods. 3 pododseku iii). V nasledujúcich odsekoch svojho odôvodnenia Rada takisto odkázala na rozsudok Raad van State z roku 1995, rozhodnutie rechtbank, ministerský dekrét DJZ/BR/749-02 z 13. augusta 2002 ministra zahraničných vecí a ministra financií Holandska (ďalej len „Sanctieregeling“) a na rozhodnutie vlády Spojených štátov amerických, v ktorom bol žalobca označený ako „Specially Designated Global Terrorist“ v súlade s nariadením prezidenta (Executive Order) č. 13224, ktoré podpísal prezident George W. Bush 23. septembra 2001 (ďalej len „americké rozhodnutie“), proti ktorému môže byť, ako to uviedla Rada, podané odvolanie podľa práva Spojených štátov amerických. Z uvedeného Rada vyvodila, že rozhodnutia vo vzťahu k žalobcovi boli prijaté podľa článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Rada po tom, ako dospela k záveru, že dôvody zahrnutia žalobcu do sporného zoznamu sú aj naďalej platné, mu oznámila svoje rozhodnutie, že sa naňho budú aj naďalej vzťahovať opatrenia stanovené v článku 2 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2580/2001.

65 Okrem toho treba pripustiť, že široká miera voľnej úvahy, ktorou disponuje Rada, pokiaľ ide o dôkazy, na ktoré treba prihliadnuť na účely prijatia alebo zachovania opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov (rozsudok OMPI, bod 159), zahŕňa posúdenie

hrozby, ktorú môže naďalej predstavovať subjekt alebo osoba páchajúca v minulosti teroristické činy bez ohľadu na prerušenie jej teroristickej činnosti na kratšie či dlhšie obdobie.

66 Za týchto okolností a s ohľadom na judikatúru uvedenú v bode 62 vyššie nemožno od Rady vyžadovať, aby podrobnejšie uviedla, v akom zmysle by mohlo zmrazenie finančných prostriedkov žalobcu prispieť konkrétnym spôsobom k boju proti terorizmu, alebo aby predložila dôkazy, ktoré by preukázali, na rozdiel od toho, čo žaloba tvrdí, že dotknutá osoba by v budúcnosti mohla tieto prostriedky použiť na spáchanie teroristických činov alebo na napomáhanie k ich uskutočneniu.

67 Pokiaľ ide o výhradu žalobcu, že Rada vychádzala zo zjavne nesprávneho odôvodnenia, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry predstavuje povinnosť odôvodnenia formálnu náležitosť, ktorú treba odlišovať od otázky dôvodnosti odôvodnenia, ktorá sa vzťahuje na materiálnu zákonnosť sporného aktu (rozsudok Súdneho dvora z 15. decembra 2005, Taliansko/Komisia, C-66/02, Zb. s. I-10901, bod 26; rozsudky Súdu prvého stupňa z 5. decembra 2006, Westfalen Gassen Nederland/Komisia, T-303/02, Zb. s. II-4567, bod 72, a PMOI I, bod 85). Popretie dôvodnosti tohto odôvodnenia preto nemožno preskúmať v štádiu kontroly dodržania povinnosti stanovenej v článku 253 ES (rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný, bod 55).

68 Z uvedeného vyplýva, že táto výhrada musí byť v rámci tohto žalobného dôvodu zamietnutá ako neúčinná. Bude však zohľadnená pri preskúmaní žalobného dôvodu založeného na porušení článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, v rámci ktorého môže byť relevantná (pozri bod 87 nižšie).

69 Pokiaľ ide o výhradu žalobcu, že Rada neodpovedala na jeho písomné pripomienky, treba pripomenúť, že hoci podľa článku 253 ES má Rada povinnosť uviesť skutkové okolnosti, od ktorých závisí odôvodnenie aktov, ktoré prijíma, ako aj právne zistenia, ktoré ju viedli k ich prijatiu, toto ustanovenie nevyžaduje, aby Rada prediskutovala

všetky skutkové a právne body, ktoré boli vznesené dotknutými osobami v priebehu správneho konania (pozri rozsudok PMOI I, bod 101 a tam citovanú judikatúru).

70 Táto výhrada musí byť v rámci tohto žalobného dôvodu takisto zamietnutá ako neúčinná. Môže však byť relevantná v rámci preskúmania žalobného dôvodu založeného na porušení práva na obhajobu.

71 Z uvedeného vyplýva, že namietané porušenie povinnosti odôvodnenia nebolo v tomto prípade preukázané, a preto musí byť prvý žalobný dôvod zamietnutý ako nedôvodný.

O druhom dôvode založenom na porušení článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931

Tvrdenia účastníkov konania

72 Žalobca tvrdí, že zákonné požiadavky stanovené v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 neboli v tomto prípade splnené.

73 Po prvé skutkové tvrdenia uvedené Radou sú chybné a nedôvodné. Tieto tvrdenia nie sú „presnými informáciami alebo materiálom v príslušnom spise“ v zmysle uplatniteľných ustanovení. Rada jednak nesprávne a bez dôkazov tvrdí, že žalobca je Armando Liwanag. Ďalej Rada nesprávne a bez dôkazov tvrdí, že žalobca je vedúcim predstaviteľom alebo predsedom „Komunistickej strany Filipín, vrátane New People's Army (NPA)“. Okrem toho Rada nesprávne a bez dôkazov predstavuje žalobcu ako „obhajcu použitia násilia“, a to aj napriek jeho úlohe v mierovom procese na Filipínach.

Napokon Rada nesprávne a bez dôkazov tvrdí, že žalobca dal NPA pokyny na uskutočnenie údajných teroristických útokov na Filipínach.

74 Po druhé ani Raad van State v roku 1995, ani rechtbank v roku 1997 nemali právomoc na začatie vyšetrovania alebo trestného stíhania v súvislosti s teroristickými činmi. V tomto zmysle napriek tomu, že Raad van State a rechtbank sú súdnymi orgánmi, nemožno ich považovať za „príslušné orgány“ v zmysle uplatniteľných ustanovení.

75 Okrem toho Rada vykonala úplne nesprávny výklad rozsudku Raad van State z roku 1995 a rozhodnutia rechtbank.

76 Rechtbank jednak „nepotvrdil“ rozsudok Raad van State z roku 1995, lebo otázka, ktorá mu bola položená, sa úplne líšila od otázky predloženej Raad van State. Na druhej strane Raad van State musel rozhodnúť o tom, či holandský minister spravodlivosti mohol na žalobcu uplatniť ustanovenie článku 1 časti F Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov z 28. júla 1951, zmeneného a doplneného Newyorským protokolom z 31. januára 1967 (ďalej len „Ženevský dohovor“) s cieľom zamietnuť mu udelenie postavenia utečenca. Raad van State na túto otázku odpovedal záporne a žalobcovi priznal postavenie utečenca na základe článku 1 časti A uvedeného dohovoru. Na druhej strane rechtbank musel rozhodnúť o otázke, či holandský minister spravodlivosti mohol žalobcovi oprávnene zamietnuť udelenie povolenia na pobyt v Holandsku z dôvodu všeobecného záujmu napriek tomu, že mu bolo priznané postavenie utečenca. Jediný bod, v ktorom rechtbank potvrdil rozsudok Raad van State z roku 1995, je, že na žalobcu sa nevzťahuje článok 1 časť F Ženevského dohovoru.

77 Po druhé holandské súdy nedospeli k záveru, ani fakticky nekonštatovali, že žalobca je „zodpovedný za niekoľko teroristických útokov na Filipínach“, pričom táto otázka im okrem iného nebola ani predložená. Rechtbank musel rozhodnúť o tom, či minister

spravodlivosti mohol žalobcovi zamietnuť udelenie povolenia na pobyt „z vážnych dôvodov založených na verejnom záujme“, konkrétne vzhľadom na „zásadný záujem Holandska, t. j. na integritu a dôveryhodnosť Holandska ako zvrchovaného štátu, najmä pokiaľ ide o jeho záväzky voči iným štátom“. Je nesporné, že pojem „všeobecného záujmu“ nie je zhodný s výrazom „spáchať teroristických čin alebo napomáhať k jeho uskutočneniu“. Raad van State musel takisto rozhodnúť o uplatniteľnosti článku 1 časti F Ženevského dohovoru. Pri tejto príležitosti Raad van State dospel k záveru, že dôkazy predložené holandskými bezpečnostnými službami „neposkytovali skutkový podklad na odôvodnenie záveru, podľa ktorého [žalobca] riadil [teroristické] operácie [NPA na Filipínach] a bol za ne zodpovedný v rozsahu, v akom mohlo byť považované, že existovali vážne dôvody na predpoklad, že [žalobca] skutočne spáchal závažné trestné činy stanovené [v článku 1 časti F Ženevského dohovoru]“.

78 Holandské súdy nedospeli k záveru, že žalobca „udržiaval kontakty s teroristickými organizáciami z celého sveta“. Rechtbank vo svojom rozhodnutí iba okrajovo odkázal na „indície osobných kontaktov medzi žalobcom a predstaviteľmi teroristických organizácií“. Žalobca popiera, že takéto kontakty udržiaval, a zdôrazňuje, že nemal prístup k dokumentom holandských bezpečnostných služieb, na ktorých sa táto domnienka rechtbank zakladá, čo podľa neho predstavuje porušenie článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDĽP) podpísaného v Ríme 4. novembra 1950. V každom prípade žalobca tvrdí, že samotné kontakty s členmi organizácie, ktorá je vnútroštátnymi orgánmi považovaná za teroristickú organizáciu, nepredstavujú akt účasti alebo napomáhania teroristického činu v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.

79 Po tretie, pokiaľ ide tak o Sanctieregeling (pozri rozsudok Sison, bod 80), ako aj o americké rozhodnutie (pozri rozsudok Sison, bod 79), žalobca uvádza, že ide o rozhodnutia prijaté správnymi orgánmi, a nie o rozhodnutia prijaté súdnymi alebo ekvivalentnými orgánmi. Tieto rozhodnutia teda nemôžu byť považované za prijaté „príslušným orgánom“ v zmysle uplatniteľných ustanovení.

80 Pokiaľ ide o okolnosť, na ktorú sa odvoláva Rada, že proti americkému rozhodnutiu „je možné podať odvolanie podľa práva Spojených štátov amerických“, žalobca tvrdí, že táto skutočnosť nepremieňa uvedené rozhodnutie na rozhodnutie súdneho orgánu. Dodáva, že príčinou, prečo proti tomuto rozhodnutiu ešte nepodal odvolanie, je skutočnosť, že nedisponuje finančnými prostriedkami, aby tak mohol urobiť, z dôvodu zmrazenia jeho finančných prostriedkov nariadeného v rozhodnutí 2007/445, a nie preto, lebo s ním súhlasí.

81 Rada tvrdí, že v prejednávanom prípade sú splnené zákonné podmienky stanovené v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.

82 Rada v prvom rade uvádza, že všetky skutkové tvrdenia uvedené v odôvodneniach pripojených k oznámeniam sú presné a že rozsudok Raad van State z roku 1995 a rozhodnutie rechtbank vyložila správne. Nazdáva sa, že spôsob, akým žalobca prezentuje uvedené skutočnosti, rozsudok a rozhodnutie je chybný a zavádzajúci.

83 V tejto súvislosti Rada odkazuje na opis správnych a súdnych konaní, ktoré sa žalobcu týkali v Holandsku, ako aj na zhrnutie rozsudku Raad van State z roku 1995 a rozhodnutia rechtbank uvedených v bodoch 49, 50 a 56 až 70 rozsudku Sison. Vo svetle týchto údajov sa žalobca nesprávne nazdáva, že Rada nepreukázala svoje tvrdenia, podľa ktorých je vedúcim predstaviteľom KSF, vrátane NPA, že nabádal k použitiu násilia, že riadil alebo sa pokúsil riadiť NPA, skupinu zodpovednú za určitý počet teroristických útokov na Filipínach, a že udržiaval kontakty s teroristickými organizáciami na celom svete. Žalobca takisto zavádzajúcim spôsobom tvrdí, že Raad van State a rechtbank mu priznali postavenie utečenca. V skutočnosti žalobca nikdy nezískal ani postavenie utečenca, ani povolenie na pobyt v Holandsku, čo aj rechtbank potvrdil.

84 Na tvrdenie žalobcu, podľa ktorého sa v konaní pred rechtbank nemohol účinne brániť, pretože nemal prístup k niektorým dokumentom vo svojom spise, ktoré sú považované

za dôverné (pozri bod 78 vyššie), Rada odpovedá, že toto tvrdenie sa jednak týka konania pred príslušným vnútroštátnym súdom a jednak, že žalobca v čase prejednávania predmetného sporu súhlasil s tým, aby bol sporný spisový materiál preskúmaný predsedom rechtbank a zohľadnený týmto súdom bez toho, aby bol žalobcovi predložený, ako to vyplýva z bodu 6 rozhodnutia rechtbank (pozri tiež rozsudok Sison, bod 62).

85 Po druhé Rada tvrdí, že Raad van State a rechtbank považovali skutočnosti uvedené v odôvodnení pripojenom k oznámeniu a znovu uvedené v bode 83 vyššie za preukázané. Na tieto skutočnosti sa podľa nej vzťahuje článok 1 ods. 3 pododsek iii) písm. i) (vyhrážanie spáchaním teroristického činu) a písm. j) (riadenie teroristickej skupiny) spoločnej pozície 2001/931. Rada sa teda nazdáva, že článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 bol správne uplatnený na situáciu, v ktorej sa žalobca nachádzal, a v tejto súvislosti sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, ktoré ako jediné podlieha súdnemu preskúmaniu Súdom prvého stupňa (rozsudok Sison, bod 206).

86 Po tretie Rada uvádza, že pokiaľ ide o rozhodnutia týkajúce sa žalobcu prijaté americkými a holandskými správnymi orgánmi (pozri bod 79 vyššie), článok 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 nevyžaduje, aby bolo rozhodnutie príslušného vnútroštátneho orgánu nevyhnutne prijaté súdnym orgánom. Okrem toho zdôrazňuje, že tieto rozhodnutia môžu byť znovu preskúmané americkými a holandskými súdmi. V každom prípade Rada tvrdí, že napadnuté rozhodnutia sa nezakladajú na spornom rozhodnutí, ale na rozsudku Raad van State z roku 1995 a na rozhodnutí rechtbank.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

87 V prvom rade treba preskúmať výhradu žalobcu, podľa ktorej skutkové tvrdenia uvedené v odôvodneniach pripojených k listom Rady z 23. apríla, 29. júna 2007

a 21. januára 2008 sú chybné a nedôvodné. Táto výhrada sa v podstate zhoduje s výhradou rozvinutou v rámci prvého žalobného dôvodu, podľa ktorej je odôvodnenie pripojené k oznámeniam zjavne nesprávne (pozri bod 55 vyššie).

88 Treba však konštatovať, že predmetné tvrdenia — s výnimkou tvrdenia o tom, že žalobca je Armando Liwanag, ktoré je v prejednávanom prípade úplne irelevantné — sú riadne podložené spisovým materiálom predloženým Súdu prvého stupňa a osobitne voľným posúdením rozsahu významu pripisovaného týmto skutkovým okolnostiam. Toto posúdenie, ktoré vykonal Raad van State, si rechtbank osvojil a vzťahuje sa naň právna sila rozhodnutej veci. V tejto súvislosti postačuje odkázať na body 46 až 70 rozsudku Sison, ktoré sú takisto uvedené v bode 106 nižšie.

89 Za týchto podmienok je namieste zamietnuť výhrady žalobcu založené na nesprávnom posúdení, prípadne zjavnom nesprávnom posúdení, skutkových okolností ako nedôvodné.

90 V druhom rade je potrebné spoločne preskúmať výhrady žalobcu, podľa ktorých ani rozsudok Raad van State z roku 1995, ani rozhodnutie rechtbank, ani Sanctieregeling a ani americké rozhodnutie nie sú rozhodnutiami príslušných orgánov v zmysle článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.

91 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa pripomína, že vo svojich rozsudkoch OMPI, PMOI I a zo 4. decembra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada (T-284/08, Zb. s. II-3487, ďalej len „rozsudok PMOI II") upresnil, ktoré sú: a) podmienky vykonávania článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, b) dôkazné bremeno, ktoré má v tejto súvislosti Rada, c) rozsah súdneho preskúmania v takých veciach.

92 Ako Súd prvého stupňa uviedol v bodoch 115 a 116 rozsudku OMPI, v bode 130 rozsudku PMOI a v bode 50 rozsudku PMOI II, skutkové a právne okolnosti spôsobilé podmieniť uplatnenie opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov na osobu, skupinu alebo subjekt sú určené článkom 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001. Podľa tohto ustanovenia Rada, konajúc jednomyseľne, ustanoví, preskúma, zmení a doplní zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa podľa ustanovení stanovených v článku 1 ods. 4 až 6 spoločnej pozície 2001/931 vzťahuje toto nariadenie. Dotknutý zoznam teda musí byť stanovený v súlade s ustanoveniami článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 na základe presných informácií a dôkazov zo spisu, ktoré preukazujú, že rozhodnutie bolo prijaté príslušným orgánom voči dotknutým osobám, skupinám a subjektom, či už ide o začatie vyšetrovaní alebo o stíhanie pre teroristický čin, alebo o pokus spáchať, zúčastniť sa alebo uľahčiť spáchanie takéhoto činu, založené na vážnych a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách, alebo ide o odsúdenie za takéto činy. „Príslušným orgánom“ sa rozumie súdny orgán, alebo ak súdne orgány nemajú žiadnu právomoc v danej oblasti, rovnocenný príslušný orgán v tejto oblasti. Okrem toho mená osôb a subjektov prevzatých do zoznamu musia byť predmetom revízie v pravidelných intervaloch prinajmenšom raz za polrok, aby sa zabezpečilo, že ich ponechanie na zozname zostáva odôvodnené v súlade s ustanoveniami článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931.

93 V bode 117 rozsudku OMPI, v bode 131 rozsudku PMOI I a v bode 51 rozsudku PMOI II Súd prvého stupňa z týchto ustanovení vyvodil, že konanie, ktoré môže viesť k prijatiu opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov podľa relevantnej právnej úpravy, sa odohráva na dvoch úrovniach — na vnútroštátnej úrovni a na úrovni Spoločenstva. Najprv musí príslušný vnútroštátny orgán, spravidla súdny, prijať vo vzťahu k dotknutej osobe rozhodnutie zodpovedajúce definícii v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Ak ide o rozhodnutie o začatí vyšetrovania alebo trestného stíhania, musí byť odôvodnené vážnymi a dôveryhodnými dôkazmi alebo indíciami. Rada, ktorá rozhoduje jednomyseľne, musí následne rozhodnúť o zaradení dotknutej osoby do sporného zoznamu na základe presných informácií alebo dôkazov zo spisu, ktoré preukazujú, že takéto rozhodnutie bolo prijaté. Neskôr sa Rada musí v pravidelných intervaloch, prinajmenšom raz za polrok, ubezpečiť, že ponechanie dotknutej osoby na spornom zozname zostáva odôvodnené. V tejto súvislosti overenie existencie rozhodnutia vnútroštátneho orgánu zodpovedajúceho uvedenej definícii sa zdá byť základnou podmienkou prijatia pôvodného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov Radou, zatiaľ čo overenie ďalších postupov týkajúcich sa tohto rozhodnutia na vnútroštátnej úrovni sa zdá byť nevyhnutné v kontexte prijatia následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov.

94 V bode 123 rozsudku OMPI, v bode 132 rozsudku PMOI I a v bode 52 rozsudku PMOI II Súd prvého stupňa okrem iného pripomenul, že podľa článku 10 ES sa vzťahy medzi členskými štátmi a inštitúciami Spoločenstva riadia vzájomnými povinnosťami lojálnej spolupráce (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 16. októbra 2003, Írsko/Komisia, C-339/00, Zb. s. I-11757, body 71 a 72 a tam citovanú judikatúru). Táto zásada je všeobecne uplatniteľná a jej dodržiavanie sa osobitne vyžaduje v rámci policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach (spoločne nazývaných „spravodlivosť a vnútorné veci“) (SVV) upravených hlavou VI Zmluvy EÚ, ktorá je napokon úplne založená na spolupráci medzi členskými štátmi a inštitúciami (rozsudok Súdneho dvora zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, bod 42).

95 V bode 124 rozsudku OMPI, v bode 133 rozsudku PMOI I a v bode 53 rozsudku PMO II Súd prvého stupňa uviedol, že v prípade uplatnenia článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, teda ustanovení, ktoré zavádzajú špecifickú formu spolupráce medzi Radou a členskými štátmi v rámci spoločného boja proti terorizmu, má táto zásada pre Radu za dôsledok povinnosť spoliehať sa, pokiaľ je to možné, na posúdenie príslušného vnútroštátneho orgánu, prinajmenšom ak je to súdny orgán, najmä pokiaľ ide o existenciu „závažných a dôveryhodných dôkazov alebo indícií“, na ktorých je rozhodnutie tohto orgánu založené.

96 Ako Súd prvého stupňa rozhodol v bode 134 rozsudku PMOI I a v bode 54 rozsudku PMOI II, z uvedeného vyplýva, že hoci Rada musí preukázať, či zmrazenie finančných prostriedkov osoby, skupiny alebo subjektu je alebo zostáva zákonne odôvodnené vzhľadom na relevantnú právnu úpravu, ako správne tvrdí žalobca, toto dôkazné bremeno má relatívne obmedzený cieľ na úrovni konania Spoločenstva o zmrazení finančných prostriedkov. V prípade pôvodného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov sa týka najmä existencie presných informácií alebo dôkazov zo spisu, ktoré preukazujú, že vo vzťahu k dotknutej osobe bolo prijaté rozhodnutie vnútroštátneho orgánu zodpovedajúce definícii článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Okrem toho v prípade následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov po revízii sa dôkazné bremeno týka najmä otázky, či zmrazenie finančných prostriedkov zostáva odôvodnené vo vzťahu k všetkým relevantným okolnostiam predmetnej veci a osobitne k dôsledkom tohto rozhodnutia príslušného vnútroštátneho orgánu.

97 Pokiaľ ide o preskúmanie Súdnom prvého stupňa, ten v bode 159 rozsudku OMPI, v bode 137 rozsudku PMOI I a v bode 55 rozsudku PMOI II uznal, že Rada disponuje širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o podklady, ktoré zohľadní pri prijatí opatrení o ekonomických a finančných sankciách na základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES v súlade so spoločnou pozíciou prijatou v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky. Táto voľná úvaha sa uplatňuje najmä pri posúdení úvah o účelnosti, na ktorých sa takéto rozhodnutia zakladajú.

98 Napriek tomu, ak Súd prvého stupňa prizná Rade voľnú úvahu v danej oblasti, neznamená to, že sa musí zdržať preskúmania výkladu relevantných údajov touto inštitúciou (pozri rozsudky PMOI I, bod 138, a PMOI II, bod 55). Súd Spoločenstva musí totiž nielen preveriť vecnú presnosť predložených dôkazov, ich spoľahlivosť a súladnosť, ale aj preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú súhrn podstatných údajov, ktoré musia byť zohľadnené pri posúdení situácie, a či sú spôsobilé opodstatniť závery, ktoré sa z nich vyvodili. V rámci tohto posúdenia mu však neprináleží nahradiť posúdenie Rady svojím vlastným posúdením (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 22. novembra 2007, Španielsko/Lenzing, C-525/04 P, Zb. s. I-9947, bod 57 a tam citovanú judikatúru).

99 V prejednávanom prípade je podľa tejto judikatúry v prvom rade potrebné overiť, či napadnuté rozhodnutia boli prijaté na základe presných informácií alebo dôkazov zo spisu, ktoré preukazujú, že vo vzťahu k žalobcovi bolo prijaté rozhodnutie zodpovedajúce definícii článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.

100 V tejto súvislosti odôvodnenia pripojené k listom Rady z 23. apríla, 29. júna 2007 a 21. januára 2008, ktoré boli zaslané žalobcovi, odkazujú na štyri rozhodnutia, o ktorých je možné *a priori* tvrdiť, že boli prijaté príslušnými orgánmi v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, t. j. na rozsudok Raad van State z roku 1995, rozhodnutie rechtbank, Sanctieregeling a americké rozhodnutie.

101 V každom prípade Rada vo svojom vyjadrení k žalobe (bod 31) tvrdí, že na účely predmetného konania sa odvoláva len na rozsudok Raad van State z roku 1995 a na rozhodnutie rechtbank napriek tomu, že sa nazdáva, že ako základ pre tieto rozhodnutia mohla za rozhodnutia príslušných orgánov v zmysle uvedeného ustanovenia považovať takisto Sanctieregeling a americké rozhodnutie.

102 Na pojednávaní Rada a Holandské kráľovstvo túto skutočnosť výslovne potvrdili v odpovedi na otázku položenú Súdom prvého stupňa, pričom upresnili, že rozsudok Raad van State z roku 995 a rozhodnutie rechtbank sú skutočne jediné dve rozhodnutia prijaté príslušnými orgánmi v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, na ktorých boli napadnuté rozhodnutia založené. Rada dodala, že v rámci svojej právomoci voľnej úvahy Sanctieregeling a americké rozhodnutie zohľadnila len ako skutkové okolnosti potvrdzujúce zistenia uvedené v oboch sporných rozhodnutiach týkajúcich sa trvalého zapojenia žalobcu do aktivít KSF a NPA.

103 Tieto vysvetlenia, ktoré sú okrem toho v súlade s vysvetleniami, ktoré už Rada a Holandsko podali vo veci T-47/03 (pozri rozsudok Sison, body 211 a 222), sa rovnajú súdnemu priznaniu, ktoré musí byť v prospech žalobcu, keďže nie sú zjavne nezlučiteľné so samotným znením rozhodnutí napadnutých v predmetnej žalobe.

104 Ďalej nebolo preukázané, ba dokonca ani uvedené, že napadnuté rozhodnutia boli prijaté na základe iného rozhodnutia príslušného orgánu v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Konkrétne nebolo uvedené, že by sa na žalobcu vzťahovalo akékoľvek rozhodnutie týkajúce sa vyšetrovania, trestného stíhania alebo odsúdenia na Filipínach v súvislosti s údajnými teroristickými činnosťami KSF a NPA.

105 V dôsledku uvedeného musí Súd prvého stupňa vzhľadom na uvedené požiadavky stanovené v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 obmedziť svoje preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí iba na preskúmanie rozsudku Raad van State z roku 1995 a rozhodnutia rechtbank.

106 V tejto súvislosti treba pripomenúť kontext, v ktorom bol vydaný rozsudok Raad van State z roku 1995 a rozhodnutie rechtbank, ako aj presný obsah a dosah tohto rozsudku a rozhodnutia tak, ako boli vymedzené Súdom prvého stupňa v bodoch 46 a až 70 rozsudku Sison:

„46 Zo spisu vyplýva, že žalobca, ktorý je filipínskym štátnym príslušníkom, má od roku 1987 bydlisko v Holandsku. Po tom, ako mu filipínska vláda v septembri 1988 odobrala jeho cestovný pas, podal žiadosť o udelenie postavenia utečenca a povolenia na pobyt v Holandsku z humanitárnych dôvodov. Táto žiadosť bola zamietnutá rozhodnutím štátneho tajomníka pre spravodlivosť (ďalej len ‚štátny tajomník') z 13. júla 1990 na základe článku 1 časti F Ženevského dohovoru…

47 Keďže žiadosť žalobcu o preskúmanie tohto rozhodnutia bola štátnym tajomníkom implicitne zamietnutá, žalobca podal proti tomuto implicitne zamietavému rozhodnutiu žalobu na Raad van State (Holandsko).

48 Rozsudkom zo 17. decembra 1992 (ďalej len ‚rozsudok Raad van State z roku 1992') Raad van State zrušil uvedené implicitne zamietavé rozhodnutie. Tento súd sa nazdával, že štátny tajomník neodôvodnil právne dostatočným spôsobom, aké údajné činy žalobcu ho viedli k záveru, že sa na žalobcu vzťahuje článok 1 časť F Ženevského dohovoru. V tomto kontexte Raad van State zdôraznil, že dokumenty, ktoré mu štátny tajomník predložil ako dôverné, tento aspekt dodatočne neobjasnili. Vzhľadom na to, že túto nejasnosť nebolo možné vzhľadom na povahu dotknutých dokumentov objasniť kontradiktórnym výsluchom účastníkov

konania, Raad van State sa nazdával, že informácie, ktoré tieto dokumenty obsahujú, v rozsahu, v akom nie sú jasné, nemôžu byť použité v neprospech žalobcu.

49 Rozhodnutím z 26. marca 1993 štátny tajomník opätovne zamietol žiadosť žalobcu o preskúmanie jeho rozhodnutia z 13. júla 1990. Toto zamietavé rozhodnutie bolo odôvodnené najmä na základe článku 1 časti F Ženevského dohovoru a subsidiárne na základe článku 15 ods. 2 Vreemdelingenwet (holandský zákon o cudzincoch) s prihliadnutím na naliehavé záujmy Holandska, t. j. na integritu a dôveryhodnosť Holandska ako zvrchovaného štátu, najmä pokiaľ ide o jeho záväzky voči iným štátom.

50 Na základe žaloby podanej žalobcom Raad van State zrušil rozsudkom z 21. februára 1995 (ďalej len ‚rozsudok Raad van State z roku 1995') uvedené rozhodnutie štátneho tajomníka z 26. marca 1993.

51 V tomto rozsudku Raad van State určil, že štátny tajomník odôvodnil svoje rozhodnutie na základe nasledujúcich údajoch:

— list Binnenlandse Veiligheidsdienst (vnútorná bezpečnostná služba Holandska, ďalej len ‚BVD') z 3. marca 1993, z ktorého vyplývalo, že žalobca bol jednak predsedom a vedúcim predstaviteľom filipínskej komunistickej strany (ďalej len ‚KSF') a jednak, že ozbrojené krídlo KSF, NPA, bolo podriadené ústrednému výboru KSF, čiže aj žalobcovi,

— zistenia BVD, z ktorých vyplýva, že žalobca skutočne riadil NPA a že NPA — a teda zainteresovaný — je zodpovedný za veľký počet teroristických činov na Filipínach.

52 Raad van State uviedol nasledujúce príklady teroristických činov, na ktoré sa štátny tajomník odvolával vo svojom rozhodnutí z 26. marca 1993:

— zabitie 40 obyvateľov (najmä bezbranných žien a detí) v obci Digos na ostrove Mindanao (Filipíny) 25. júna 1989,

— zastrelenie štrnástich osôb, z toho šiestich detí, v obci Dipalog (Filipíny) v auguste 1989,

— popravenie štyroch obyvateľov obce Del Monte (Filipíny) 16. októbra 1991.

53 Raad van State ešte uviedol, že štátny tajomník odkázal na čistky vykonané v roku 1985 v radoch KSF a NPA, počas ktorých sa predpokladá, že 800 členov týchto organizácií bolo zavraždených bez akéhokoľvek súdneho konania.

54 Raad van State uviedol, že podľa štátneho tajomníka BVD takisto určila, že KSF a NPA udržiavajú kontakty s teroristickými organizáciami po celom svete a že takisto boli zaznamenané osobné kontakty medzi žalobcom a predstaviteľmi týchto organizácií.

55 Raad van State sa teda prostredníctvom osobitného postupu oboznámil s niektorými dôvernými dokumentmi v spise štátneho tajomníka, ako aj s ‚operatívnymi prvkami', na ktorých bol založený list zaslaný 3. marca 1993 BVD štátnemu tajomníkovi (bod 51).

56 Na základe uvedených údajov Raad van State rozhodol:

‚[Raad van State] na základe uvedených údajov považuje za dostatočne pravdepodobné, že [žalobca] bol v čase prijatia rozhodnutia [z 26. marca 1993] predsedom a vedúcim predstaviteľom KSF. Dôkazy ďalej odôvodňujú predpoklad, podľa ktorého je NPA podriadená centrálnemu výboru KSF, a predpoklad, podľa ktorého sa [žalobca] v dobe prijatia rozhodnutia [z 26. marca 1993] aspoň pokúšal o účinné riadenie NPA z Holandska. [Raad van State] takisto považuje na základe verejných zdrojov, akými sú správy Amnesty International, za dostatočne pravdepodobné, že NPA je zodpovedná za veľký počet teroristických činov na Filipínach. Okrem toho dôkazy poskytujú skutkový podklad na predpoklad, podľa ktorého [žalobca] sa aspoň pokúšal o riadenie uvedených činností, za ktoré je zodpovedná NPA na Filipínach. Z predložených dokladov takisto vyplýva, že existuje faktický podklad na odôvodnenie tézy [štátneho tajomníka], podľa ktorej KSF [a] NPA udržiavajú kontakty s teroristickými organizáciami po celom svete a podľa ktorej došlo k osobným kontaktom medzi [žalobcom] a predstaviteľmi týchto organizácií. Uvedené dokumenty však neposkytujú dostatočný faktický základ na odôvodnenie záveru, podľa ktorého [žalobca] riadil predmetné operácie a je za ne zodpovedný v takom rozsahu, že možno uvažovať o existencii vážnych dôvodov na predpoklad, že [žalobca] sa skutočne dopustil trestných činov stanovených [v článku 1 časti F Ženevského dohovoru]. V tejto súvislosti [Raad van State] výslovne zohľadnil, ako sa to už [Raad van State] domnieval vo svojom rozsudku zo 17. decembra 1992, že článok 1 časť F [Ženevského] dohovoru treba vykladať reštriktívne.

[Raad van State] sa teda nazdáva, že [štátny tajomník] nemohol na základe uvedených dôkazov pripustiť, aby bola [žalobcovi] zamietnutá ochrana podľa [Ženevského] dohovoru.‘

57 Raad van State okrem toho usúdil, že žalobca mal platné dôvody obávať sa, že by bol prenasledovaný, ak by bol vrátený na Filipíny, a preto mal byť považovaný za utečenca v zmysle článku 1 časti A ods. 2 Ženevského dohovoru.

58 Raad van State preskúmal dôvodnosť odôvodnenia, ktoré štátny tajomník subsidiárne predložil na účely odmietnutia prijatia žalobcu do Holandska z dôvodov verejného záujmu na základe článku 15 ods. 2 Vreemdelingenwet.

59 V tejto súvislosti Raad van State usúdil:

‚Napriek tomu, že [Raad van State] uznáva význam záujmu, na ktorý sa [štátny tajomník] odvoláva, a to najmä vzhľadom na uvedené indície o osobných kontaktoch medzi [žalobcom] a predstaviteľmi teroristických organizácií, uvedené neodôvodňuje uplatnenie článku 15 ods. 2 Vreemdelingenwet, ak nie je zaručené, že [žalobca] bude prijatý do inej krajiny ako Filipíny. Bráni tomu skutočnosť, že uvedené odmietnutie prijať [žalobcu] musí byť považované za odporujúce článku 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.‘

60 Na základe tohto rozsudku štátny tajomník rozhodnutím zo 4. júna 1996 opätovne zamietol žiadosť žalobcu o preskúmanie rozhodnutia z 13. júla 1990. Štátny tajomník síce nariadil žalobcovi opustiť Holandsko, ale rozhodol, že nebude vyhostený na Filipíny, pokiaľ budú existovať opodstatnené obavy, že v zmysle

Ženevského dohovoru bude prenasledovaný, alebo že sa s ním bude zaobchádzať spôsobom nezlučiteľným s článkom 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDĽP).

61 Rozhodnutím z 11. septembra 1997 [… rechtbank] zamietla žalobu, ktorú žalobca podal proti uvedenému rozhodnutiu štátneho tajomníka zo 4. júna 1996, ako nedôvodnú.

62 Počas konania pred rechtbank boli všetky dokumenty týkajúce sa vyšetrovania, ktoré BVD viedlo o činnostiach žalobcu v Holandsku, a najmä list z 3. marca 1993 (bod 51 vyššie), ktorý táto služba adresovala štátnemu tajomníkovi, ako aj operatívne údaje, na ktorých sa uvedená služba zakladala, dôverne oznámené rechtbank. Predseda rechtbank sa s nimi oboznámil prostredníctvom osobitného postupu. Na základe správy vypracovanej jeho predsedom rechtbank rozhodol, že obmedzenie oznamovania týchto dokumentov žalobcovi je legitímne. Keďže žalobca vyjadril svoj súhlas požadovaný zákonom na tieto účely, rechtbank zohľadnil obsah týchto dokumentov na účely vyriešenia sporu.

63 Rechtbank následne preskúmal, či rozhodnutie, ktoré bolo pred ním napadnuté, môže byť z právneho hľadiska potvrdené v rozsahu, v akom zamieta prijať žalobcu ako utečenca a udeliť mu povolenie na pobyt.

64 Pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré použil ako základ pre svoje rozhodnutie, rechtbank odkázal na rozsudok Raad van State z roku 1995.

65 Na základe tohto rozsudku rechtbank usúdil, že treba považovať za právne preukázané, že článok 1 časť F Ženevského dohovoru sa na žalobcu vzťahuje, len ak by existovali odôvodnené obavy, že bude prenasledovaný v zmysle článku 1 časti A

tohto dohovoru a článku 15 Vreemdelingenwet, a že článok 3 EDĽP odporuje tomu, aby bol žalobca priamo alebo nepriamo vyhostený do svojej krajiny pôvodu.

66 Rechtbank následne preskúmal, či rozsudok Raad van State z roku 1995 poskytuje štátnemu tajomníkovi možnosť zamietnuť prijatie žalobcu ako utečenca na základe článku 15 ods. 2 Vreemdelingenwet, na základe ktorého ‚prístup je možné zamietnuť iba z vážnych dôvodov založených na všeobecnom záujme, ak by toto zamietnutie nútilo cudzinca bezodkladne odísť do krajiny, na ktorú sa vzťahuje odsek 1', ak štátny tajomník nezabezpečil prijatie žalobcu do inej krajiny ako Filipíny.

67 V tejto súvislosti rechtbank citovala *in extenso* bod rozsudku Raad van State z roku 1995 uvedený v bode 59 vyššie.

68 Rechtbank sa ďalej vyslovil o tom, či štátny tajomník v prejednávanom prípade vykonal správne svoju právomoc rozhodnúť odlišne od pravidla, podľa ktorého je zvyčajne cudzinec prijatý do Holandska ako utečenec, ak preukáže, že existujú vážne obavy, že bude prenasledovaný v zmysle článku 1 časti A Ženevského dohovoru a že neexistuje žiadna iná krajina, ktorá ho prijme ako žiadateľa o azyl, čo sú podľa Rechtbank okolnosti zhodné s okolnosťami tohto prípadu. V tejto súvislosti rechtbank rozhodol:

‚Rechtbank sa nazdáva, že nie je možné tvrdiť, že [štátny tajomník] nevyužil túto právomoc primeraným spôsobom voči [žalobcovi] vzhľadom na «podstatný záujem Holandska, t. j. na integritu a dôveryhodnosť Holandska ako zvrchovaného štátu, najmä pokiaľ ide o záväzky voči iným štátom», ktorý uznala aj [Raad van State]. Skutočnosti, na ktorých [Raad van State] založil toto posúdenie, predstavujú pre rechtbank rovnako rozhodujúci význam. Nebolo preukázané, že by [štátny

tajomník] mal týmto skutočnostiam pri prijímaní rozhodnutia [, ktoré je predmetom prejednávaného sporu,] prisúdiť iný význam. Pripomienky [žalobcu], pokiaľ ide o zmenu politickej situácie na Filipínach a o jeho úlohu v rokovaniach medzi filipínskymi orgánmi a [KSF], na tom nič nemenia, pretože významné dôvody sa zakladajú na iných skutočnostiach, ako to vyplýva z rozsudku [Raad van State].‘

69 Rechtbank teda zamietla žalobu, ktorú žalobca podal proti zamietnutiu prijať ho v Holandsku ako utečenca, ako nedôvodnú.

70 Rechtbank takisto zamietla ako nedôvodnú žalobu, ktorú žalobca podal proti zamietnutiu udeliť mu povolenie na pobyt. Konkrétne pri rozhodovaní o tom, či štátny tajomník prijal svoje rozhodnutie po riadnom zvážení jednotlivých záujmov, rechtbank odkázal na svoj záver uvedený v bode 68 vyššie a dodal, že štátny tajomník správne prisúdil menšiu váhu záujmom, na ktoré sa v tejto súvislosti žalobca odvolával.“

107 Vzhľadom na ich obsah, dosah a kontext sa Súd prvého stupňa nazdáva, že ani rozsudok Raad van State z roku 1995, ani rozhodnutie rechtbank nepredstavujú rozhodnutia prijaté príslušným orgánom v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001.

108 Na jednej strane tento rozsudok a toto rozhodnutie neobsahujú žiadne „odsúdenie“ žalobcu v zmysle týchto ustanovení.

109 Na druhej strane predmetný rozsudok a rozhodnutie takisto nepredstavujú rozhodnutia o „začatí vyšetrovania alebo trestného stíhania za teroristický čin“, atď. v zmysle uvedených ustanovení.

110 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že pri výklade dosahu ustanovenia práva Spoločenstva je potrebné súčasne zohľadniť jeho znenie, kontext a jeho ciele (pozri rozsudok Súdneho dvora z 8. decembra 2005, Jyske Finans, C-280/04, Zb. s. I-10683, bod 34 a tam citovanú judikatúru).

111 Súd prvého stupňa sa nazdáva, že vzhľadom tak na znenie, kontext a ciele ustanovení, ktoré sú predmetom prejednávaného sporu (pozri konkrétne odôvodnenie č. 1 spoločnej pozície 2001/931), ako aj na významnú úlohu, ktorú v konaní o zmrazení finančných prostriedkov zohrávajú vnútroštátne orgány, stanovenú v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 (pozri rozsudok Sison, bod 164 a nasl.), rozhodnutie o „začatí vyšetrovania alebo trestného stíhania“ musí byť na účely platného použitia Radou vydané v rámci vnútroštátneho konania, ktorého cieľom je priamo a predovšetkým zaviesť opatrenie preventívneho alebo represívneho charakteru voči dotknutej osobe v rámci boja proti terorizmu a z dôvodu zapojenia dotknutej osoby do teroristických činností. Túto požiadavku nespĺňa rozhodnutie vnútroštátneho súdneho orgánu, ktorý rozhoduje len vo vedľajšom alebo incidenčnom konaní o prípadnej účasti dotknutej osoby na takejto činnosti v rámci sporu, ktorý sa týka napríklad práv a povinností občianskoprávnej povahy.

112 Tento reštriktívny výklad pojmu „začatie vyšetrovania alebo trestného stíhania“ je potvrdený jednotlivými jazykovými verziami článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.

113 V prejednávanom prípade žalobca správne zdôrazňuje, že konania pred Raad van State a rechtbank nemali v žiadnom prípade cieľ potrestať ho za jeho prípadnú účasť na teroristických činoch a týkali sa iba preskúmania zákonnosti rozhodnutia štátneho tajomníka pre spravodlivosť, ktorým mu zamietol priznať postavenie utečenca a udeliť

mu povolenie na pobyt v Holandsku, a to najmä na základe článku 1 časti F Ženevského dohovoru a subsidiárne na základe článku 15 ods. 2 Vreemdelingenwet.

114 Napriek tomu, že Raad van State a rechtbank sa počas týchto konaní oboznámili so spisom vnútornej bezpečnostnej služby Holandska (ďalej len „BVD“) týkajúcim sa údajného zapojenia žalobcu do určitých teroristických činností na Filipínach, nerozhodli sa začať vyšetrovanie o týchto skutočnostiach a voči žalobcovi ani nezačali trestné stíhanie.

115 Z uvedeného vyplýva, že rozsudok Raad van State z roku 1995 a rozhodnutie rechtbank nemôžu byť považované za spĺňajúce požiadavky stanovené v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, a teda sami osebe nemôžu odôvodňovať prijatie rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov žalobcu na základe článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001.

116 V každom prípade je vhodné zdôrazniť, že keď má Rada v úmysle prijať alebo po opätovnom preskúmaní ponechať v platnosti opatrenie o zmrazení finančných prostriedkov v zmysle nariadenia č. 2580/2001 na základe vnútroštátneho rozhodnutia o „začatí vyšetrovania alebo trestného stíhania“ teroristického činu, nemôže ignorovať neskorší vývoj tohto vyšetrovania alebo trestného stíhania (pozri v tomto zmysle rozsudky PMOI I a PMOI II). Takisto je možné, že vyšetrovanie polície alebo informačnej služby bolo uzavreté bez toho, aby bolo predmetom súdneho konania, lebo nebolo možné získať dostatok dôkazov, alebo že došlo k zastaveniu súdneho konania pre tie isté dôvody. Rozhodnutie o začatí trestného stíhania môže rovnako viesť k zastaveniu stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby v trestnom konaní. Nebolo by prípustné, aby Rada nezohľadnila tieto skutočnosti, ktoré sú súčasťou relevantných údajov, ktoré musia byť zohľadnené pri posúdení tejto situácie (pozri bod 98 vyššie). Ak by bolo rozhodnuté inak, znamenalo by to poskytnúť Rade a členským štátom mimoriadnu právomoc zmraziť na dobu neurčitú finančné prostriedky dotknutej osoby mimo akéhokoľvek súdneho preskúmania a bez ohľadu na prípadný výsledok prebiehajúcich súdnych konaní.

117 V prejednávanom prípade by bolo vhodné zohľadniť posúdenie vykonané Raad van State a rechtbank týkajúce sa vážnosti a dôveryhodnosti dôkazov a indícií získaných BVD v priebehu jej vyšetrovania. Nie je zjavne jasné, že tieto posúdenia potvrdzujú tézu, ktorú v súčasnosti zastáva Rada a Holandsko. Je pravda, že tieto súdne orgány považovali za „dostatočne pravdepodobné" alebo za „poskytujúce faktický podklad pre… tézu štátneho tajomníka" niektoré údaje uvedené v spise BVD v spojení s tvrdeniami, podľa ktorých sa mal žalobca „aspoň pokúsiť o usmernenie [teroristických] činností, za ktoré je zodpovedná NPA na Filipínach" a údaje týkajúce sa „osobných kontaktov", ktoré mal udržiavať s predstaviteľmi teroristických organizácií z celého sveta. Uvedené súdne orgány sa však nazdávali, že sporné údaje „neposkytujú… dostatočný faktický základ pre odôvodnenie záveru, podľa ktorého [žalobca] riadil predmetné operácie a je za ne zodpovedný v takom rozsahu, že môže byť považované, že existujú vážne dôvody na predpoklad, že [žalobca] sa skutočne dopustil vážnych trestných činov" v zmysle článku 1 časti F Ženevského dohovoru. Ďalej, ak rechtbank pripúšťa subsidiárnu tézu štátneho tajomníka, podľa ktorej štátny tajomník mohol zamietnuť prijatie žalobcu ako utečenca v Holandsku a poskytnúť mu povolenie na pobyt z dôvodov založených na verejnom záujme na základe článku 15 ods. 2 Vreemdelingenwet, tak žalobca správne tvrdí, že pojem „všeobecný záujem" v zmysle tohto ustanovenia a konkrétne „integrita a dôveryhodnosť Holandska ako zvrchovaného štátu, najmä pokiaľ ide o jeho záväzky voči iným štátom" nezodpovedá kritériu „terorizmu", ktorý Rada uviedla v spoločnej pozícii 2001/931 a nariadení č. 2580/2001.

118 Okrem toho zo spisu, ktorý bol Súdu prvého stupňa predložený, vyplýva, že na základe informácií získaných BVD holandská prokuratúra dospela k záveru, že neexistovali dôkazy potrebné na začatie trestného stíhania voči žalobcovi v Holandsku.

119 Žalobca sa v tejto súvislosti odvoláva na oficiálne vyhlásenia vtedajšieho holandského ministra zahraničných vecí J. De Hoop Scheffera v odpovedi na parlamentnú otázku položenú 16. augusta 2002: „Viedlo Holandsko nezávislé vyšetrovanie obvinenia z teroristickej činnosti [voči KSF, NPA a J. M. Sisonovi]? V prípade kladnej odpovede od

kedy a akým spôsobom?“ V odpovedi na túto otázku J. De Hoop Scheffer holandskému parlamentu (Tweede kamer der Staten-Generaal) 8. októbra 2002 oznámil, že:

„Holandsko vyšetrovalo činnosti KSF, NPA a J. M. Sisona v Holandsku. Uvedené vyplýva najmä z výročnej správy za rok 2001 [BVD, medzitým premenovaná na Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst alebo AIVD (Všeobecná informačná a bezpečnostná služba)] … Najmä na základe indícií AIVD, podľa ktorých KSF [a] NPA sú riadené z Holandska, prokuratúra skúmala, či existujú dostatočné dôkazy na začatie trestného stíhania. Výsledkom tohto preskúmania bolo, že to tak nie je.“

120 Oficiálne sa tak potvrdilo, že do 8. októbra 2002, t. j. menej ako tri týždne pred prvým zaradením žalobcu na sporný zoznam, ku ktorému došlo 28. októbra 2002, holandská prokuratúra, o ktorej Holandské kráľovstvo na pojednávaní tvrdilo, že je nezávislým súdnym orgánom, sa domnievala, že spis BVD a AIVD neobsahoval dostatočné dôkazy alebo dostatočne vážne a dôveryhodné indície na začatie vyšetrovania alebo trestného stíhania voči žalobcovi v Holandsku z dôvodu spáchania teroristického činu v súvislosti s jeho zapojením do činností KSF a/alebo NPA.

121 Za týchto okolností sa Súd prvého stupňa v každom prípade domnieva, že ani rozsudok Raad van State z roku 1995, ani rozhodnutie rechtbank nemohli byť v dobe prijatia napadnutých rozhodnutí považované za spĺňajúce požiadavky stanovené v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Nemohli teda k tomuto dátumu právne odôvodňovať prijatie predmetných rozhodnutí na základe článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001.

122 S prihliadnutím na uvedené úvahy je potrebné zamietnuť výhrady žalobcu založené na nesprávnom posúdení, prípadne zjavne nesprávnom posúdení, skutkových okolností, pričom pokiaľ ide o rozsudok Raad van State z roku 1995 a rozhodnutie rechtbank, je

potrebné vyhovieť jeho hlavnej výhrade, podľa ktorej neboli splnené zákonné podmienky stanovené v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.

123 Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 100 až 105 vyššie uznanie dôvodnosti tejto výhrady musí viesť k zrušeniu rozhodnutí 2007/445 a 2007/868 v rozsahu, v akom sa týkajú žalobcu bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné dôvody, na ktoré sa žalobca odvoláva.

O návrhoch na zrušenie rozhodnutí 2008/343, 2008/583 a 2009/62, ako aj nariadenia č. 501/2009

Tvrdenia účastníkov konania

124 Žalobca vychádza *mutatis mutandis* zo žalobných dôvodov a tvrdení, ktoré už uviedol na podporu svojich návrhov na zrušenie rozhodnutí 2007/445 a 2007/868, pričom uvádza novú argumentáciu na podporu svojich návrhov na zrušenie rozhodnutí 2008/343, 2008/583 a 2009/62, ako aj nariadenia č. 501/2009. Táto argumentácia sa osobitne vzťahuje na nové údaje, na ktoré sa odvoláva Rada v odôvodnení pripojenom k listu z 25. februára 2008 (pozri bod 14 vyššie).

125 V tejto súvislosti žalobca v prvom rade tvrdí, že Rada vykonala zjavne nesprávny výklad a nepravdivo predstavila rozsudok rechtbank z 13. septembra 2007 a rozsudok Odvolacieho súdu v Haagu z 3. októbra 2007, ktoré súvisia s trestným stíhaním začatým voči nemu v Holandsku 28. augusta 2007 z dôvodu podnecovania k spáchaniu vrážd na Filipínach.

126 V týchto dvoch rozhodnutiach uvedených v prílohách 4 a 5 podania doručeného do kancelárie Súdu prvého stupňa 8. júla 2008 sa dotknuté súdne orgány nazdávali, že neexistujú nijaké konkrétne indície o priamej účasti žalobcu na trestnej činnosti spojenej s predmetnými skutkovými okolnosťami, ktoré by odôvodnili jeho ponechanie vo vyšetrovacej väzbe. Ďalej bol rozsudok rechtbank zrušený a nahradený rozsudkom odvolacieho súdu, a preto je úplne irelevantný.

127 Ako to žalobca uviedol Rade pred prijatím rozhodnutia 2008/343, predmetné obvinenia boli už z vecného hľadiska zamietnuté rozsudkom Najvyššieho súdu Filipín z 2. júla 2007 (príloha žaloby č. 9) ako odôvodnené „politickými úvahami“. Bolo by preto neprípustné, keby tie isté skutočnosti boli predmetom trestného stíhania v Holandsku.

128 Rada takisto nezohľadnila rozhodnutie rechter-commissaris (vyšetrujúci sudca) z 21. novembra 2007, ktorým ukončil trestné stíhanie z dôvodu nedostatku vážnych dôkazov (príloha č. 6 podania doručeného do kancelárie Súdu prvého stupňa 8. júla 2008).

129 Žalobca v druhom rade tvrdí, že uvedené rozhodnutia troch holandských súdnych orgánov v trestnoprávnom konaní, ktoré sa ho týka, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Filipín neobsahujú žiadny vážny alebo dôveryhodný dôkaz alebo indíciu o jeho akejkoľvek účasti na teroristickej činnosti, ba práve naopak. Napokon činy uvedené v rámci trestnoprávneho konania v Holandsku nie sú teroristickými činmi v zmysle spoločnej pozície 2001/931.

130 Rada uviedla, že rechtbank vo svojom rozsudku z 13. septembra 2007 dospel k záveru, že mnohé indície naznačujú, že žalobca bol zapojený do činnosti ústredného výboru Komunistickej strany Filipín a jej ozbrojenej zložky NPA. Tento súd taktiež dospel k záveru, že existujú indície, ktoré naznačujú, že žalobca stále zohráva významnú úlohu

v nelegálnych činnostiach ústredného výboru Komunistickej strany Filipín a NPA. Odvolací súd v Haagu dospel vo svojom rozsudku z 3. októbra 2007 k záveru, že spisový materiál obsahuje mnohé indície, podľa ktorých Jose Maria Sison naďalej zohrával poprednú úlohu v Komunistickej strane Filipín, a to počas mnohých rokov strávených v exile.

131 Rada sa nazdáva, že obidve rozhodnutia priamo potvrdzujú jej postoj, podľa ktorého bol žalobca zapojený do teroristických činov, a že boli voči nemu prijaté rozhodnutia príslušnými orgánmi v zmysle spoločnej pozície 2001/931.

132 Pokiaľ ide o záver Odvolacieho súdu v Haagu, podľa ktorého nebola preukázaná žiadna priama súvislosť medzi úlohou žalobcu v rámci Komunistickej strany Filipín a vražednými útokmi na Filipínach, na ktoré sa vzťahovali obvinenia smerujúce proti nemu, Rada ho považuje za irelevantné, pretože jej zámerom nie je opierať sa o vinu žalobcu vo vzťahu k týmto trestným činom, ale o hlavnú úlohu, ktorú napriek jeho exilu zohral v Komunistickej strane Filipín v Holandsku. Rovnako to bolo pri ukončení trestného stíhania.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

133 Je vhodné uviesť, že rozsudok rechtbank z 13. septembra 2007 a rozsudok Odvolacieho súdu v Haagu z 3. októbra 2007 predstavujú rozhodnutia prijaté v rámci trestného

stíhania, ktoré bolo voči nemu začaté v Holandsku 28. augusta 2007 z dôvodu jeho účasti alebo podnecovania k spáchaniu vrážd alebo pokusov o vraždy na Filipínach v rokoch 2003 a 2004 po tom, ako došlo k vnútorným rozporom v KSF.

134 Napriek tomu nebolo preukázané, ba dokonca ani uvedené, že tieto vraždy alebo pokusy o vraždy, aj za predpokladu, že by mohli byť pripísané žalobcovi, boli kvalifikované ako teroristické činy v zmysle článku 1 ods. 3 spoločnej pozície 2001/931.

135 Treba teda konštatovať, že okrem rozsudku Raad van State z roku 1995 a rozhodnutia rechtbank, ani rozsudok rechtbank z 13. septembra 2007 a rozsudok Odvolacieho súdu z Haagu z 3. októbra 2007 nespĺňajú požiadavky stanovené v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.

136 Nezávisle od výsledkov predmetného trestného stíhania a najmä rozhodnutia rechter-commissaris z 21. novembra 2007, ktorým bolo toto vyšetrovanie ukončené pre nedostatok vážnych dôkazov, uvedený rozsudok a rozhodnutie nemohli v nijakom prípade právne odôvodniť prijatie napadnutých rozhodnutí a nariadenia na základe článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001.

137 Okrem toho, ako to Rada uviedla vo svojich písomnostiach a ako to výslovne potvrdila na pojednávaní, rozsudok rechtbank z 13. septembra 2007 a rozsudok Odvolacieho súdu v Haagu z 3. októbra 2007 neboli uvedené v odôvodnení pripojenom k listom z 25. februára, 29. apríla, 15. júla 2008 a 27. januára 2009 ako rozhodnutia príslušných orgánov v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, ale ako skutkové okolnosti, ktorých cieľom je potvrdiť zistenia vykonané Raad van State v jeho rozsudku

z roku 1995 a rechtbank v jeho rozhodnutí o nepretržitom zapojení žalobcu do činnosti KSF a NPA. Je potrebné dospieť k rovnakému konštatovaniu, pokiaľ ide o odôvodnenie pripojené k listu Rady zo 16. júna 2009.

138 Vzhľadom na uvedené úvahy v rámci preskúmania druhého žalobného dôvodu smerujúceho k zrušeniu rozhodnutí 2007/445 a 2007/868, tieto úvahy musia viesť k zrušeniu rozhodnutí 2008/343, 2008/583 a 2009/62, ako aj nariadenia č. 501/2009 v rozsahu, v akom sa tieto akty týkajú žalobcu bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné výhrady, na ktoré sa žalobca odvoláva.

O trovách

139 Podľa článku 87 ods. 1 rokovacieho poriadku o trovách konania rozhoduje Súd prvého stupňa v rozsudku alebo v uznesení, ktorým sa konanie končí.

140 V prejednávanom prípade sa konanie týmto rozsudkom nekončí, pretože konanie bolo prerušené, pokiaľ ide o žalobu o náhradu škody na základe článkov 235 ES a 288 ES, až do dňa jeho vyhlásenia (pozri bod 27 vyššie).

141 Za týchto okolností sa o trovách rozhodne neskôr.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (siedma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Rady 2007/445/ES z 28. júna 2007, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušujú rozhodnutia 2006/379/ES a 2006/1008/ES, rozhodnutie Rady 2007/868/ES z 20. decembra 2007, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2007/445/ES, rozhodnutie Rady 2008/343/ES z 29. apríla 2008, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2007/868, rozhodnutie 2008/583/ES z 15. júla 2008, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2007/868, rozhodnutie Rady 2009/62/ES z 26. januára 2009, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2008/583, a nariadenie Rady (ES) č. 501/2009 z 15. júna 2009, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2009/62/ES, sa zrušujú v rozsahu, v akom sa tieto akty týkajú Joseho Mariu Sisona.**

2. O trovách konania sa rozhodne neskôr.

Forwood Šváby Moavero Milanesi

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 30. septembra 2009.

Podpisy